

Toen ik net begon als directeur vertelde een collega mij dat je het werk moest zien als een rol. Hij had wat ervaring als toneelspeler. Een interessante opvatting, omdat we er vaak van uit gaan dat we in ons werk “echt” moeten zijn.

Begin jaren 80 ben ik opgeleid als orthopedagoog, met als accent de zorg voor mensen met een beperking. Na een aantal jaren als wetenschapper te hebben gewerkt ben ik als orthopedagoog in de zorg voor mensen met een beperking aan de slag gegaan. Volgens mij noemden we dat toen nog geestelijk gehandicaptenzorg. Mensen met een beperking hebben mij altijd geboeid. Waarom? Moeilijk te zeggen. Toen ik net begon was dat vanuit de opvatting van emancipatie. Naar mate ik langer werkte en ouder werd meer omdat mensen mij boeien en omdat het een sfeer is die bij mij past.

Halverwege de jaren 90 werd ik directeur. Waarom? Beleid boeide mij, er invloed op kunnen uitoefenen boeide mij en ik wilde het eens proberen. Nu 18 jaar later boeit het werk mij nog steeds. Zeker omdat het gaat over het leven van mensen, de overeenkomsten en de verschillen tussen mensen. In de afgelopen jaren zijn de rol en mijn persoon steeds meer bij elkaar gekomen. Al draag ik thuis zelden een pak.